

Kinderklaas en de geheimzinnige brief

Met een klap sloeg Kinderklaas het boek dicht. Zo, dat was genoeg voor de ochtend ! Tevreden legde hij het rijmwoordenboek weg en stond langzaam op, wat stijfjes van de lange zit. Als altijd na zo'n lange ochtend keek hij eerst weer even uit het raam.

De zon scheen helder en vanuit het Klazenconvent was Madrid goed te bewonderen. Het gebouw lag midden in een groot park tegen een heuvel. Het had verschillende tuinen en zelfs enige bossen en velden. Kinderklaas zag de Malle Pieten druk bezig met de paarden op de oefendaken. Enkele Malle Pieten gebruikten een vangnet als een trampoline. Anderen probeerden pakjes in de schoorstenen te gooien als was het basketball. Het was een dag als alle dagen.

Gelukkig was het geen woensdag, zuchtte Kinderklaas. Op die dag immers mochten de Malle Pieten met de nieuwe heliöcopter oefenen. De vooruitgang was niet tegen te houden, hoeveel lawaai die ook maakte.

Er werd geklopt en een andere Kinderklaas stak het hoofd om de deur. "Ik hoorde je stoel schuiven, ben je klaar?" vroeg ze belangstellend.

Kinderklaas knikte en zei: "Je mag inderdaad weten, ik kan het rijmen weer vergeten."

Kinderklazien lachte en zei bewonderend: "Hoe doe je dat toch, zo prachtig rijmen ? Stug en oubollig, precies zoals een Kinderklaasgedicht hoort te zijn ! Je wint vast eens de verkiezingen voor Klazen-klaas !"

Kinderklaas zweeg bescheiden.

Ze kwam binnen, gevolgd door een Malle Piet.

Deze laatste zei: "Kinderklaas, zijn er gedichten vor de inpakzaal ? Post Piet zal ze bezorgen."

Kinderklaas kinkte, pakte enkele volgeschreven velletjes van zijn bureau en gaf die aan de Malle Piet. "De namen van de kinderen staan er op, zoals je ziet. Heb je in ruil een nieuwtje voor me, waarde Post Piet ?"

"Zeker, Kinderklaas," antwoordde Post Piet. "Wel twee nieuwtjes !"

"Vertel !" zei Kinderklaas nieuwsgierig.

"Paspoort Piet waarschuwt dat we een nieuw paspoort krijgen. Iedere Kinderklaas en Malle Piet moet nu zijn eigen foto hebben. De politie mag ons voortaan elk moment controleren. Bovendien worden we op de stoomboot op een aparte identificatieplecht gecontroleerd."

"Je bedoelt identificatie*plicht*. Die onzin, waarom zijn ze ervoor gezwicht ?!" sprak Kinderklaas bedroefd.

"Je had nog ander nieuws," bracht Kinderklazien in herinnering. "Misschien is dat beter nieuws ?"

"Enkele Malle Pieten willen een nieuw kostuum. Iets meer bij de tijd," vertelde Post Piet.

"Wat nu weer ?" reageerde Kinderklaas verbaasd. "Voor de zoveelste keer ?!"

Kinderklazien viel hem bij: "Ja, waarom veranderen wat goed is ? Het kostuum is in de 17e eeuw al veranderd, dat lijkt gisteren wel. Het is een heel mooi kostuum. We moeten trots zijn op onze tradities. Anders is het einde zoek !"

De wangen van Kinderklaas hadden een rode blos gekregen en zijn handen en stem trilden. Hij zei verontwaardigd: "Wat moeten we verwachten ? Mijn hart verstilt bij deze gedachten: Een kostuum met een das ? Of een overall met een jas ? Één kostuum bij de komst van de stoomboot ? Een ander bij het maken van een kado zó groot ? Een bergbeklimmerspak, voor op het dak ?"

"Ja, zoiets," antwoordde de Malle Piet somber. "Ze weten het nog niet precies maar het moet wel iets nieuws zijn. Ze willen ook iets nieuws om de kinderen te straffen. De roe en garde vinden ze niet modern genoeg. De zak willen ze wel houden als hij maar plastic banden krijgt."

“Oef !” stikten Kinderklaas en Kinderklazien. “De kinderen modern straffen ! Hoe willen ze dat dan doen ?”

“Dat weten ze nog niet. Maar ze vragen toestemming om te mogen oefenen op de kinderen die vorig jaar in de zak zijn gegaan. Een beetje extra oefenstraf doet geen kwaad. Het moet denkkelijk iets electrisch zijn, met flitsende lampen. Of iets met mitrailleurs.”

“Nee !” riep Kinderklaas ontzet. “Flitsende lampen, mijterilleurs ! Wat zijn dat voor een saboteurs ?! Steeds moderner worden speelgoed en koek. Maar dit betekent: het einde is zoek !”

De Post Piet keek somber en rolde met haar ogen. Ze zei: “Post Piet heeft gezegd dat ze het niet moeten doen, Kinderklaas. Maar ze luisteren niet. Het ergste is dat Post Piet er niets aan kan doen. Post Piet heeft geen brief die dit oplost. Weet u, Kinderklaas, Post Piet brengt al veertig jaar brieven en pakjes rond. Ik heb een gevoel ontwikkeld, een *intuïtie*. Ik noem het mijn postgevoel. Post Piet voelt wanneer er iets te bezorgen is. Ik ...”

“Ah !” onderbrak Kinderklazien haar, “daarom kwam je achter me aan !”

Post Piet knikte: “Ja. Ik voel niet alleen dat er iets te bezorgen is, ik voel ook waarover het ongeveer gaat en of het belangrijk is. Maar met die moderne Pieten voel ik niet dat er zo’n brief zal zijn. Post Piet voelt zich machteloos.” Triest veegde ze een dikke traan weg waardoor er een streep op haar gezicht bij kwam.

Ze vertrok met Kinderklaas’ gedichten.

De twee Klazen keken elkaar bezorgd aan.

Zwijgend, om de andere Klazen niet te storen, liepen ze door de gangen en over de trappen van het Klazenconvent. Buiten gekomen kozen ze hoe ze verder zouden gaan. Met meer dan honderd Kinderklazen in het Klazenconvent was het fijn dat je allerlei wandelingen kon maken zonder steeds dezelfde weer tegen te komen. De verschillende tuinen waren bovendien door hoge heggen omgeven zodat je niet steeds en overal de mijters hoefde zien bewegen. De twee Klazen kozen de Japanse tuin. Terwijl ze van het weer en de tuin genoten vergaten ze hun zorgen een beetje. In het Japanse paviljoen aten ze wat en voor ze het wisten was de lunchtijd voorbij.

Ze waren nog op tijd. Het Kinderklazenparlement was al bijna vol. Meer dan honderd rode tabbards en mijters vormden een vrolijk gezicht. Klaas en Klazien vonden hun plaatsen naast een paar Maleise Kinderklazien. Verderop zaten enkele Japanse Klazien met elk een tabbard die nogal op een kimono leek en misschien wel een kimono was. Rechts zaten enkele trotse Masai Kinderklazen, links enkele Kangaroo-klazen en verderop zaten anderen van weer een ander werelddeel. Bij al het rood vielen de verschillen weg en voor het oog was er alleen nog maar het Kinderklazenparlement.

Op de pieten-tribune zaten bont geklede en geverfde Malle Pieten. De meesten maakten fluisterend grappen. Enkele Malle Pieten keken echter ernstig. Post Piet zat er ook. Ze had vanmorgen een brief uit Nederland doorgegeven en wilde weten of het waar was wat ze aanvoelde.

De Klazenklaas tikte met haar staf op de grond en opende de vergadering. Met een bezorgde stem zei ze: “We bespreken vandaag hoe we dit jaar onze verjaardag zullen vieren. Ik heb vanmorgen overigens slecht nieuws van de Spaanse ambassadeur in Nederland ontvangen. Volgens dit bericht wordt de Kerstman steeds populairder. Dit is een zorgwekkende situatie. Met alle respect voor collega Kerstman, maar we moeten iets verzinnen om zijn opmars te stuiten !”

Er klonk instemmend gemompel.

Het meningsverschil tussen de Kinderklazen en de Amerikaanse Kidde Clauzen was tragisch. Want eigenlijk waren ze één en dezelfde persoon. “Kidde Claus” was de Amerikaanse uitspraak van “Kinderklaas”. Toen Amerika net ontdekt was, in de 16e eeuw, was Noord-Amerika vanuit Madrid moeilijk bereikbaar. Enkele Kinderklazen waren daarom naar de Noordpool verhuisd

vanwaar ze de Amerikaanse kinderen beter konden bereiken. Maar in die tijd liepen de klokken nog niet zo goed en op de lange reis was de kalender zo in de war geraakt dat het Amerikaanse Kinderklaas daar nu op Kerstmis gevierd werd. Kidida Claus werd daarom ook de Kerstman genoemd. Bovendien, vanwege de kou op de Noordpool hadden de Kinderklazen en Malle Pieten andere en warmere kleren aangetrokken. De Pieten veegden geen verf maar vet op hun gezichten. Om beter tegen de kou te kunnen waren ze in de loop van de eeuwen ook nog een beetje gekrompen en dikker geworden, en de Pieten leken nu wel dwergen. Omdat ook het paard niet goed tegen de temperatuur van minus veertig graden kon, gebruikten ze rendieren, die om warm te blijven zo hard liepen dat ze wel leken te vliegen. Kidida Claus leek nog maar weinig op de oorspronkelijke Kinderklaas. Dat was natuurlijk niet erg. Maar door de komst van de televisie was het nu wel verwarrend geworden. Die slimme Nederlanders wilden nu tweemaal de verjaardag van Kinderklaas vieren, eerst op de avond van vijf december en vervolgens op 25 december, want dan kregen ze tweemaal snoep en kadootjes. Maar het rare was dat ze steeds minder feest vierden op vijf december en vaak waren de grootste kado's voor kerstmis. Wat was er aan de hand ?

“De Nederlanders zijn gewoon lui en verwend !” sprak een Kinderklaas verontwaardigd. “Ze willen niet meer rijmen want dan moet je nadenken. Ze willen geen surprises meer maken want dan moet je knutselen. Ze willen alleen nog maar pakjes uitpakken zoals op de Amerikaanse televisie !”

Weer klonk instemmend gemompel.

“Nou, nou,” suste een ander, “de Nederlanders die onze verjaardag vieren doen het toch heel goed en gezellig. Dus zo erg is de situatie niet.”

“En je moet de moed niet opgeven,” voegde Kinderklazien daaraan toe.

“Inderdaad,” vond een andere Kinderklazien. “Wanneer je echt denkt dat ze lui zijn dan heeft het geen zin om nog iets te proberen. Dan hoeven we onze verjaardag niet leuker te maken.”

“Ik ben juist heel blij voor Kidida Claus,” zei een wijze Masai Kinderklaas. “Het hele jaar zit hij in die kou en het hele jaar heeft hij alleen Kerstmis om naar uit te kijken. Dat mogen we hem niet afnemen.”

“Maar de Kerstmannen schrijven geen gedichten ! Ze maken geen surprises !” hield de eerste Kinderklaas verontwaardigd aan.

“Stel, we vragen alle mensen die nog in ons geloven of ze ergens bij elkaar gaan wonen, bijvoorbeeld in de provincie Utrecht, dat is mooi centraal gelegen,” opperde een andere Kinderklazien. “Of we moeten maar één naam hebben, We gebruiken nu zowel Kinderklaas als Sinterklaas en dat is verwarrend. Een enkele naam is gemakkelijker te geloven dan twee namen.”

Kinderklaas reageerde triest: “De kinderen geloven niet meer in ons ! Ze geloven eerder in vliegende rendieren en ander gegons dan in het strooien door het beton en het zingen van liedjes voor de magnetron !”

Er viel een stilte.

Wat het was waar.

Wie geloofde er nog in Kinderklaas ?

Terwijl de Klazenklaas met haar staf op de grond tikte en het Klazenparlement moed probeerde in te spreken, sloop Post Piet stilletjes van de pieten-tribune af. De vergadering was spannend maar haar postgevoel vertelde haar dat er weer iets te bezorgen was. Iets belangrijks !

Op een draffe rende ze naar de postkamer. Gelukkig was die niet ver van de parlamentszaal. En inderdaad, daar stond een bezorger van de Spaanse PTT ongeduldig te wachten. “Een spoedbestelling !” sprak deze gewichtig en overhandigde haar een brief.

Post Piet keek ernaar en de adem stakte in haar keel. Dit was heel belangrijk ! Belangrijker dan belangrijk !

Ze rende terug naar de parlamentszaal en stormde naar binnen waardoor de zaal deur met een klap openvloog.

De Kinderklazen hielden meteen op met praten en keken haar verbaasd aan.

“Piet, hoe durf je ?!” riep de Klazenklaas. “Zie je niet dat we aan het vergaderen zijn ?”

“Post voor Kinderklaas !” zei de Post Piet. “Lees maar, Kinderklazen !” Ze hield de envelop vlak voor de Klazenklaas. Die nam de brief aan en las hardop:

“Aan Kinderklaas

Madrid

Spanje

Europa.

Maar Piet, wat is dat voor een onzin. Alle post die hier komt is voor mij bestemd !” sprak de Klazenklaas verbaasd en leek een beetje boos te worden.

“De afzender, Kinderklazen, kijk dan !” riep Post Piet. Wat kon Kinderklaas toch onhandig zijn, dacht ze.

Kinderklazen draaide met gefronste wenkbrauwen de brief om en las weer hardop:

“Afz. Kidida Claus

De Noordpool”

Er ging een schok door de vergaderzaal. De Kerstman !

Even was het doodstil maar daarna brak er een groot rumoer los, ook bij de Malle Pieten op de publieke tribune. Iedereen was erdoor getroffen dat de brief juist nu aankwam. En iedereen wilde meteen weten wat erin stond. Enkele Kinderklazen riepen: “Geef mij die brief, hij is aan mij gericht !”

De Klazenklaas maakte haastig de brief open. Het werd onmiddellijk stil en terwijl je een spel kon horen vallen las Kinderklazen voor:

“Beste Kinderklaas,

dankjewel voor je aardig brief. Ik ben het volledig met je eens dat we meer moeten samenwerken. Ik vind het een goed idee dat ook ik gedichten ga schrijven voor Kerstmis. Surprises maken lijkt me ook leuk. Er is natuurlijk een groot verschil tussen het vinden van kadootjes ‘s ochtends bij de kerstboom en jouw gerammel op de deuren op de avond van de vijfde. Ik vermoed dat er dan verschillende soorten gedichten en surprises ontstaan. Maar ik voel met je mee dat het beter is om beide dagen feest te vieren. Dit is beter dan iedereen te laten twijfelen en beter dan ruzieën welke dag nu het belangrijkste is. Wanneer beide dagen goed gevierd worden zijn ze allebei belangrijk. En ik ben het met je eens dat ik als Kerstman openlijker moet optreden. De mensen zien me nog te vaak als een dik bleek mannetje met een wollige witte baard, terwijl ik toch met veel meer ben. Ik zal een voorbeeld aan jou nemen. Mag ik je nog een advies geven ? Wanneer je jouw mijter een liggende band heeft in plaats van een staande, dan oogt dat vriendelijker. De mensen houden tegenwoordig niet meer van dat imponerende gedoe. Het is genoeg wanneer we herkenbaar zijn als de Kindervriend. Voor kinderen van alle leeftijden. Schrijf je spoedig weer ?

Hartelijke groeten,
Kidida Claus

P.S. Wanneer je van ijsvakantie houdt ben je van harte welkom.”

Er viel een doodse stilte.
Wat een brief !
Wat een aardige brief bovendien !
Natuurlijk was het een aardige brief want het was een brief van Kidida Claus, de Kerstman.
Natuurlijk was het een aardige brief want het was een brief die ze ook zelf hadden kunnen schrijven.
Natuurlijk waren ze het er helemaal mee eens.
Zeker omdat Kidida Claus schreef dat hij het met hún eens was.
Ijsvakantie, nou, tja. De Kinderklazen die van ijs hielden waren al in de 16e eeuw naar de Noordpool verhuisd.

Wel een beetje raar: de Kerstman schreef “dankjewel voor je aardige brief” en “schrijf je spoedig wéér” – maar de Kinderklazen hadden hem toch nooit een brief geschreven, behalve ooit in de 16e eeuw om te vragen of hij goed op de Noordpool was aangekomen ?

Dit was niet een *beetje* raar, dit was *heel erg* raar !

De Klazenklaas sprak verbaasd: “Wie heeft er een brief aan de Kerstman gestuurd ?”
Het bleef stil. Alle Kinderklazen keken elkaar aan. Maar niemand stak zijn hand op.
“Kom nu,” spoorde de Klazenklaas aan. “Ik heb het niet gedaan en we hebben er in het Kinderklazenparlement nooit over gesproken. Ik weet niet of ik blij moet zijn dat er in het geheim een brief gestuurd is. Maar ik wil wel graag weten wat erin heeft gestaan.”

Het bleef echter stil.

“Nou, dat is heel raar,” vond Kinderklazen. “Die brief is niet alleen geheim maar nu we ook niet weten wie hem verstuurd heeft is hij zelfs geheimzinnig.”

Ze zweeg. Toen er nog steeds niemand reageerde en ze zag dat de Kinderklazen elkaar vorsend aankeken met steeds dreigender wenkbrauwen, nam ze een besluit. “Wanneer iedereen akkoord is dan verdaag ik de vergadering. We moeten het voorstel van de Kerstman maar eens overdenken. En tegenwoordig dus ook van de Kerstvrouw. Intussen zal ik met Post Piet spreken want alle post wordt door haar behandeld en zij zal wel weten wie er een brief naar de Noordpool heeft gestuurd.”

Maar Post Piet was weg en nergens meer te bekennen.

Aan de rand van het golfslagbad waar de paarden op vloten tegen zeeziekte getraind werden beraadslaagden twee Malle Pieten op fluisterende toon.

“Waarom heb je het in vredesnaam gedaan ?” siste de één.

“Iemand moest het doen !” siste de ander terug.

“Had alleen maar voorgesteld om het doen in plaats van het meteen zelf te doen !” siste de eerste weer.

“Jij wist het toch ? Had me dan tegengehouden !” verdedigde de ander zich.

“Nietwaar. Zó goed is mijn postgevoel niet. Ik heb geen laser-ogen ook al lijkt het zo,” reageerde Post Piet – want die was het. “Ik voelde ongeveer wel waarover het ging maar dat je je zou uitgeven voor Kinderklaas, dát kon ik natuurlijk niet weten.”

“Dat heb ik ook niet gedaan !” zei Paspoort Piet – want dat was de ander.

“Dat heb je wél gedaan ! De Kerstman bedankte Kinderklaas voor zijn aardige brief. Maar het was jouw brief. Jij hebt gedaan alsof je Kinderklaas bent !” zei Post Piet boos.

“Dat is niet zo !” verdedigde Paspoort Piet. “Ik zal het je bewijzen. Ik zal je een kopie van de brief laten zien. Gelukkig heb ik een archief waarin ik alles bijhoud.

Er klonk een kreet.

“Daar is ze !” riepen enkele Malle Pieten. “Blijf staan, Post Piet, je moet bij Kinderklaas komen !”

Andere Malle Pieten hoorden het ook en renden op het golfslagbad af. Spoedig was Post Piet omsingeld met aan de ene kant de golven en aan de andere kant de springend Pieten. Toen ze haar hadden beetgepakt riepen ze: “Kinderklaas denkt dat jij de brief geschreven hebt, Post Piet. Misschien moet je het Klazenconvent wel verlaten. We brengen je nu naar Kinderklaas.”

Post Piet ging in de zak. Voor de tweede keer in haar leven – want de eerste keer was toen ze lang geleden als kind stout was geweest en vanuit Holland was meegenomen.

De andere Malle Pieten droegen haar weg en Paspoort Piet bleef alleen achter. Hij bleef een tijdje onthutst staan kijken en wierp zijn armen jammerend omhoog. Haastig rende hij weg.

“Post voor u,” lachten de Malle Pieten en ze keerden de zak om zodat Post Piet eruit kwam rollen.

Ze was helemaal verformfaaid en zag er heel zielig uit.

Kinderklazien keek streng.

Onder die blik werd Post Piet nog zieliger.

“Zo, vertel maar eens waarom je het gedaan hebt. En vertel wat je geschreven hebt !” zei de Klazenklaas gestreng. “Je kunt beter alles vertellen want misschien dat we je dan vergeven.”

“Ik heb het niet gedaan, Kinderklaas,” zei Post Piet zacht.

“Zo, je hebt het niet gedaan. En wie dan wel ?” boemde Kinderklazien.

“Dat kan ik niet vertellen, Kinderklaas. Dat valt onder het postgeheim,” verdedigde Post Piet zich zielig.

“En waarom ben je dan weggelopen ? Volgens mij heb je last van je kwade geweten !” meende Kinderklazien nu toch wel een beetje boos.

“Ik ben niet weggelopen, Kinderklaas. Ik ben gewoon weggegaan. Ik wist niet dat ik moest blijven,” verdedigde Post Piet zich zwakjes.

“Maar Piet ! Je begrijpt toch dat dit een vreselijke situatie is ? Wanneer je niets vertelt en wegloopt, wat kan Kinderklaas dan anders doen dan voorkomen dat je weer wegloopt, zodat we je moeten opsluiten tot je alles vertelt ?”

“In een hele donkere zak !” dreigden enkele Malle Pieten.

“Ja, met moderne elektrische dingen !” zeiden enkele anderen.

Er kwamen tranen in Post Piet’s ogen. Maar ze bleef zwijgen.

De deur ging open en daar stond Paspoort Piet. Hij riep: “Wacht, Kinderklaas ! Post Piet is onschuldig. Hier is een kopie van de brief. Ik heb hem geschreven. Leest u eerst de brief en zegt u dan of ik gestraft moet worden.”

Er klonken kreten van verbazing.

Post Piet viel Paspoort Piet van dankbaarheid om de hals.

De Klazenklaas nam verwonderd de brief aan. Ze schraapte haar keel en las voor:

“Beste Kidida Claus,

vind je ook niet dat de mensen meer verschil tussen Kinderklaas en de Kerstman zien dan er werkelijk is ? Er zou meer samenwerking moeten zijn ! In Madrid spreken we naast Kinderklaas ook over Sinterklaas. Alles kan toch ? Als je maar wilt. Laat elkaar toch vrij ! Voel je er zelf ook niet voor om op Kerstmis gedichten en surprises te maken ? En je zou openlijker naar buiten kunnen laten zien dat er veel meer Kerstlieden zijn dan de mensen nu nog denken ? Kinderklaas op zijn beurt kan best af en toe HoHoHo roepen. Als het koud is moet Kinderklaas eens in een rendierslee rijden. Ik weet nog niet of de mijter van Kinderklaas vervangen moet worden door die muts van jou. Wat vind jij ?

Schrijf je nog voor de vijfde ?

Hartelijke groeten uit Madrid”

Kinderklazien las de brief nog eens. En nog eens. Toen was haar hoofd zo rood als haar tabbard.

Ze slikte moeilijk en zei toen: “Post Piet, Kinderklaas heeft je groot onrecht aangedaan. Ik heb je veel pijn bezorgd. Ik heb je kwalijk beschuldigd en bijna had ik geprobeerd je te dwingen het postgeheim te verraden. Maar misschien vergeef je me. Want je hoort dat Paspoort Piet iets heel bijzonders heeft gedaan.

Paspoort Piet, nergens in de brief staat door wie de brief geschreven is. De Kerstman heeft zelf bedacht dat die brief van mij kwam. Heb je dat bewust zo gewild ?”

Paspoort Piet aarzelde en zei: “Huh, ... Ik hou niet van grenzen en scheidingen, Kinderklaas. Je kunt een paspoort op twee manieren zien. Vanuit vrijheid is een paspoort een scheiding. Maar vanuit onvrijheid is een paspoort juist een wegnemen van grenzen. Steeds meer vrijheid en menselijkheid. Ik zie het als het laatste. Huh, Kinderklaas, ...”

“Laat maar,” onderbrak Kinderklazien hem. “Ik wil het niet eens weten. Ik heb vandaag al één Malle Piet gekwetst en het is me slecht gekomen. Bewaar je geheim.”

“Dankjewel, Kinderklaas,” sprak Paspoort Piet dankbaar.

“Goed. Dan verklaar ik dat we vanavond feest hebben. Post Piet en Paspoort Piet zijn onze gasten. En we vieren onze samenwerking met de Kerstman !”

Alle Kinderklazien en Malle Pieten juichten.

Een paar dagen later sprak Kinderklaas weer in het Kinderklazienparlement.

“Stilte nu, voor de bevordering van een Malle Piet. Zaalwachterpiet, laat je de Malle Piet binnen die bevorderd moet worden ?”

De zaalwachterpiet opende de zaal deur en een stoet Malle Pieten kwam plechtig binnen. Voorop gingen alle nieuwe Pieten en daarachter kwam de nerveuze Malle Piet die nu bevorderd zou worden. Alle Pieten waren zeer onder de indruk want gewoonlijk kwamen ze nooit in de zaal zelf en moesten ze op de pieten-tribune blijven. Ze stopten voor de Klazienklaas.

Deze zei plechtig: “Het is een feestelijk dag, Piet. Je hebt je waardig getoond om bevorderd te worden. Je hebt voldoende goedheidspunten verzameld en als Malle Piet ben je nu ongeschikt want je bent wijs geworden. Maak je gezicht schoon en vanaf nu draag je staf, tabbard en mijter. Vervolgens mag je ons als Kinderklaas toespreken.”

En zo gebeurde. De andere Malle Pieten boenden hem schoon en kleedden hem om tot een nieuwe Kinderklaas. Bedeesd accepteerde hij de mantel, liet de mijter onwennig op zijn hoofd zetten en wuifde een beetje met zijn staf. Daarna keek hij naar de vergadering van alle andere Kinderklazien.

Volgens de traditie ontleende een nieuwe Kinderklaas een bijnaam aan wat hij of zij op dit moment vertelde. Vaak hadden ze jaren naar dit belangrijke moment toegeleefd. De nieuwe Kinderklaas sprak nu:

“Een vreemd kind dat verdwaald is zeker.
Ik zal het vragen naar zijn kaart.
Het is niet goed: geen koek maar gard !

...
Krijgt het ‘t ooit nog beter ?”

Het bleef even stil maar toen applaudiseerde het hele Kinderklazienparlement.

Overigens hadden de Kinderklazen druk overlegd of Paspoort Piet na zijn geheimzinnige brief wel een wijze Kinderklaas kon worden. Dat hij iedereen op deze manier gefopt had was toch wel een beetje tegen de regels. Maar uiteindelijk waren ze het eens. Een Malle Piet doet immers *altijd* alsof.

En Paspoort Piet noemden ze voortaan Kaarten Klaas.

Acapulco Jones, 12 november 1992. Bijbehorende tekeningen van Bauke Muntz. Voorgelezen op de Beneluxconventie van liefhebbers van SF & Fantasy 1992.

Toelichting 1995: Het blijkt dat Kinderklaas vele gedaanten heeft, bijvoorbeeld als een Kinderklazen zonder baard maar met een rijke kanten kraag, of in Amerika als de Kidde Claus. Kinderklaas bestaat omdat iedereen zich nog een beetje kind kan voelen. Hij of zij blijft altijd herkenbaar aan zijn rode mantel en mitra-achtige muts. Hij ziet er soms zelfs als Sinterklaas uit ! De Malle Pieten hebben de kleuren van de regenboog.

Licht aangepast, 3 december 2006. Aanleiding om dit verhaal weer uit de kast te halen is het bericht in NRC-Handelsblad van 2 en 3 december 2006 p55 van Paul Steenhuis: “Het is officieel – als we tenminste de Sinterklaas van de publieke omroep als de Echte Sinterklaas erkennen: naast Zwarte Pieten zijn er dit jaar met de stoomboot officieel rood, groen en geel gekleurde Pieten het land binnen gekomen. (...) De verklaring van de Goedheiligman is simpel: de stoomboot is door de regenboog gevaren, en als gevolg daarvan zijn er nu ook Regenboog Pieten.” Zie tevens de column van Youp van ‘t Hek, “Zwarte Pot”, diezelfde NRC, die, met meer dan kinderlijke belangstelling, ook ingaat op de sexuele voorkeur van deze of gene Piet of Pot.

Toelichting 2006: Opgemerkt zij dat het zwarte roet van de oorspronkelijke Piet niet zozeer kwam van de schoorsteen en ook niet van de slavernij. Het oorspronkelijke feest van Kinderklaas schijnt te komen van Germaanse tijden waarin een sjamaan vruchtbaarheidsrituelen uitvoerde met lokale maagden en daarbij te maken had met zogenaamde “demonen” die de zon verduisterden. De katholieke kerk heeft het feest later verkerstend – zoals ook midwinterwende verkerstend werd naar kerstmis. De verering van bisschop Nicolaas uit Myra (Grieks, ca. 300 AD, voor de komst van de Turken rond 1000 AD) was voor die kerk een gelukkig model. De keuze voor de term “Kinderklaas” komt derhalve ook voort uit de wens om het feest gemakkelijker te maken voor protestanten en andere (on-) gelovigen die geen “sint” of “santa” kennen. In liedjes kan men het enkele woord “sint” ook vervangen door “klaas”. De omzetting van “Zwarte Piet” naar “Malle Piet” lijkt beter geslaagd dan “Regenboog Piet” – ook daar is in 1992 langer over nagedacht. Met “Klazen” en “Pieternel” heeft men ook nog vrouwennamen waarbij denkkelijk de laatste toch altijd wel weer “Piet” zal worden. Denkkelijk zijn de barrières van religie en geslacht omtrent Kinderklaas sterker dan die omtrent Malle Piet – zoals inderdaad al blijkt dat de publieke omroep deze laatste horde het eerst neemt. Gezien de vele vormen die het feest in de loop der eeuwen heeft aangenomen valt te hopen dat geen enkele vorm zal worden opgelegd als de enige juiste vorm.